

Birinci bölüm

1 Ocak 2014

MEZARLIK BULUŞMAK İÇİN NE KADAR İDEAL BİR YER, DEĞİL Mİ? Bu saatte kimse rahatsız etmezdi onları, etrafta kedi bile olmazdı. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi çiçek buketini dişlerinin arasına sıkıştırıp parmaklığa tırmanmasıyla kendini duvarın öteki tarafında bulması bir oldu Adrien'in. Ürpererek yokuşu çıkarken karda adım attıkça basket ayakkabıları gıcırdayordu. Ah aptal! Botlarını giymeliydi oysa.

Sis vardı, mezarlardaki haçlar zor seçiliyordu, ortalığı tatil sabahı sessizliği kaplamıştı. Mezarla-

rın çoğu tahrip olmuştu ama Adrien'in en sevdiği yer burasıydı. Yarı yarıya yosun kaplı taşa resmedilmiş güzel kadına gülümsedi, yaklaşık yüzyıldır kendilerine ayrılmış alanda yatan on Fransız askerine neşeyle el salladı. Hepsinin adı ezberindeydi.

Bir zamanlar Marion'la en sevdikleri oyun alanı burasıydı. Mezar aralarına saklanır, mezarlıkta her küçük geçidi, her kırık taşı, her mezar kabartmasını bilirlerdi. Her çarşamba öğleden sonra büyük servi ağacının gölgesinde randevulaşırlardı. Kimi zaman hortlakçılık, kimi zaman vampircilik oynarlardı –Marion kocaman çığlıklar atarak kovalanmaya bayılırdı. Mezarlığın ortasında bembeyaz küçük bir şapel vardı, Adrien bir gün orada “evlenelim mi” demişti Marion'a; o da kahkahayı basıp el çırparak “evet” demişti.

Tamam, o zaman beş buçuk yaşındaydılar, şimdi on üç olmuşlardı, ama aradan yıllar geçti diye bunu unutmuş olamazdı ki Marion yine de!

2014'ün, yeni yılın 1 Ocak günüydü bugün. Bütün iyi kararların verileceği gün. Böyle bir günde bile kararlı davranmazsa durumu gerçekten umutsuz demektir. En azından küçük kız kardeşi Éloïse böyle diyordu. Artık gözünü karartman gerekiyor diyeli haftalar olmuştu: “Seviyorsun madem, neden açılmıyorsun?”

Altı yaşında böyle demek kolay elbette. On üçüne geldiğinde her şeyin büyüdükçe karmaşıklaştığını o da görecekti.

Bu konudaki şansını, aylardır hazine gibi biriktirip akşam yatmadan önce kendine tekrarladığı bütün o olumlu işaretleri kim bilir kaç kez ölçüp tartmış, hesaplamıştı.

Birincisi Marion sınıfın iyi öğrencilerine hayrandı ve Adrien'in notları da iyiydi. Sonra geçen yıl kucak kucağa dans etmişlerdi ve kız ona şöyle demişti; bütün oğlanlar senin gibi olsa dünya ne kadar iyi bir yer olurdu. Üçüncüsü geçen cumartesi sinemada Adrien'in elini tutmuş, film boyunca

ca da bırakmamıştı. Bugünkü açılma cesaretini de özellikle bu son davranışına borçluydu.

Saatine baktı: Dokuz buçuktu; yarım saat erkenciydi. Beklemek korkunçtu. Sabırsızlığı büyüyünce en sevdiği mezarlar arasında tur atmaya çıktı.

Laon yoksul bir kentti, mezarlığı da çok farklı değildi. Neredeyse terk edilmişti, ölülerin çoğu görülmüyordu bile, özellikle de ana yokuştaki çıkıntının arkasında kalanlar. Taşlı bir tarla, mezarlık olduğu bile belli değildi. Küçük yer kaymalarıyla sarsılıp devrilmiş mezar taşları da vardı. Kar yağmışsa ya da hava sisliyse tehlikeli bile sayılırdı oralarda dolaşmak, ama Adrien gözü kapalı bile gezebilirdi oralarda.

Daldan dala atladı zihni önce, sonra gözleri elindeki bukete kayd ve birden telaşlandı: Çiçek getirmek demode bir şey miydi yoksa? Burnunu yapıştırdı; hiçbiri kokmuyordu. Kış günü bu beyaz kasımpatı, pamuk çiçeği aranjmanını öyle de zor bulmuştu ki. Salondaki vazoda harika görünüyorlardı ama şimdi hepsi buz tutmuştu; bunları getirmekle doğru mu yapmıştı acaba.

Marion çiçekleri çok severdi küçükken. So-run değişmiş olmasıydı. Bütün arkadaşları de-ğişmişti: Hepsinin sivilcesi vardı, hepsi sigara içiyor, günlerini internet başında geçiriyorlardı. Adrien de dünkü Adrien değildi. Dün kolaydı her şey, çocuktular, Marion hayat boyu sevgilisi olacaktı ve bu ona yeterdi. Şimdi ise gizlice öp-mek istiyordu onu. Sarılmak, elini tutmak, için-de çiçeklenen bütün o aşk sözcüklerini saçmak istiyordu.

Ona çeyrek vardı. Hayır, henüz zaman dol-mamıştı.

Ona beş kala hızlı hızlı yokuşu inip randevu-laştıkları büyük servi ağacına yöneldi. Şu an bura-ya geç gelmesi öyle aptalca olurdu ki; bu yüzden soluk soluğa kaldı. Tüh, çiçekler sevmedi bu ko-şuşturmayı, birinin sapı kırılmıştı bile.

Büyük servinin altındaki mezar taşının önüne dikildi. En sevdiği yer burasıydı Adrien'in. Öyle çok anısı vardı ki.

Biri buradaki boz taşa iki küçük siluet çizmişti. Kimin yaptığını hep merak ederdi Adrien ama bu iki silueti pek severdi: Biri babaydı sanki, öteki de elinden tuttuğu oğlu. Adrien çocukken bu ikilinin babasıyla kendisi olduğunu hayal ederdi. Resim defterini alıp defalarca çizmeye çalıştı bu iki silueti. Adrien bir şeye üzülünce resim çizerdi böyle, onun sırrı da buydu.

Yeniden saatine baktı: On olmuş! Tamam o zaman, gelmek üzeredir.

Dehşetli bir şey geçti zihninden: Ah, olamaz! Dışlerini fırçalamadı! Marion asla öpmek istemeyecek! Soluğunu eldivenin içine üfledi kokup kokmağını anlamak için.

Cebindeki telefonun titreşimiyle sıçradı. iPhone değil, katalogdaki en ucuz cep telefonuydu. Eldiven yüzünden cebinden zor çıkardı.

Üzgünüm Adrien'ciğim, gelemiyorum.

Bu o. Çünkü yazım hatası yapmadan mesaj yazabilen başka tanıdığı yok Adrien'in. Ne oldu?

Hasta mı? Çünkü Marion hiçbir randevuyu kaçırmamıştı bugüne kadar.

Bir titreşim daha, yeni bir mesaj.

İnanılmaz bir şey geldi başıma!!!!!!

Kalbi yerinden fırlayacak. Çünkü altı ünlem işareti içine pek kötü bir his düşürdü.

Üçüncü mesaj:

Yılbaşını Franck'larda kutladık, beni öptü! İnana-biliyor musun? Seviyorum onu, öyle yakışıklı ki! Sana her şeyi anlatacağım sevgili Ady'im. Öptüm ve iyi yıllar!

Küçük yıldızlar dans etti gözünün önünde, başı döndü, boğazına koca bir yumruk gelip oturdu. Birden dizlerinin bağı çözüldü, ne olduğunu anlayamadan mezar taşına oturmuş buldu kendini. Sözcükler telefonun ekranında, avucunun içinde dans ediyordu gözünün önünde.

Franck mı?

Tanıdığı tek bir Franck vardı; üçüncü sınıftaydı ve en az on beş yaşındaydı: Uzun perçemi alnına düşen, mavi gözlü, iri yarı sarışın oğlan. Konuşmaya başlayınca herkesin kulak kesildiği tip. Komik olsun olmasın yaptığı her şakaya herkesin kahkahayı bastığı oğlan. Kaldırımın ortasında elini ko-

lunu kocaman açarak yürüyen, her kutlamaya çağrılan, otoritesini hemen kabul ettiren, hep marka giyen çocuk. Adrien'in asla olamayacağı biri yani. On beş yaş ha! Nasıl kapışabilirdi ki böyle biriyle; henüz on üçünü bile bitirmemişken?

Üçüncü sınıftakiler üçüncü sınıftan çıkacak kız mı bulamıyordu? Çok mu şey istemiş oluyordu böyle diyerek?

Eldivenini çıkarmıştı ama telefonun tuşlarına yine de zor basabili. Soğuktan mı bilinmez, parmakları titriyordu çünkü.

Süper. Anlatacaklarını çok merak ediyorum.

Böyle yazdı, ama kirpiklerinin kenarında oluşan kocaman, sıcak, yusvuvarlak gözyaşı damlası yanağından usulca yuvarlandı aptal aptal.

– Ne buldu ki şu Franck'ta, diye haykırdı ıssız mezarlıkta. Dans etmeyi bile bilmez! Üçüncü sınıfta çakmış, sınıfın en berbatlarından biri!

Suskun mezar ve haçlar olanca nezaketiyle onu dinliyordu sanki.

– Başını döndürecek kızın, sonra da bırakıp kalbini kıracak! Kızlar ne bulur bilmem ki bu maço, onları parmağında oynatan tiplerde?

Ne düşüneceğini bilemiyordu Adrien.

– Sınıfın en iyisi olmak neye yarıyor ki? Kızların umurunda bile değil bunlar.

Burnunu çekip mezar taşıyla dertleşti.

– Senin de var mıydı böyle küçük bir sevgilin, diye sordu altında yatan ölüye. Sence Marion konusunda şansım var mı? Belki senden öğreneceklerim vardır. Yardımına, yapmam gerekeni birinin söylemesine öyle ihtiyacım var ki.

Kalktı, çiçekleri yere fırlatıp parmaklığına giden yolu indi, bekçi kapıyı açmıştı az önce. Çıkarken karşıdaki yaşlı kadını son anda fark etti. Bastonuna abanmış, iki büklüm, sırtı kamburlaşmış, çok ama çok yaşlı, yüzü kırış kırış bir kadındı; yanından geçerken bakışlarıyla delip geçti oğlanı. Küçük adımlarla büyük servinin altındaki mezara yürüdü, yerdeki çiçekleri sevinerek aldı, içini çekti.

Biri yardım etsin demişti ya Adrien. O yardım gelecekti.